

Instituce

Ve světě jazyka jsou instituce zvěcněné, odosobněné, většinou nezpochybňované způsoby jak rozumět světu a vycházet s druhými lidmi. Stojí a padají s předpokladem, že nechceme žít pod vládou jiných lidí, ale pod vládou práva a řádu.

Od jednoduchých rodinných pravidel, přes zavazující rodinné příběhy, ke společenským zvyklostem a normám až po etiku, zákony, předpisy. A cokoli z toho může „zkamenět“.

Institucí však není soudní budova, ale to, že příběhu o soudu lidé věří a řídí se jím. Je to předpoklad, který nám usnadňuje život

Instituce naplňují naději spojenou s problémem nikoli jeho rozpuštěním v sociálním systému, ale naopak formalizováním postupů, dopředu stanovenými pravidly, sejmutím osobní odpovědnosti. Od: „Už ho nemusím zneškodnit sám, je tu od toho policie“ až k: Už nemusím myslet sám, od toho jsou tu odborníci“.

A odborníci rádi nabízejí, co všechno by mohli řešit. Popisují problémy lidí, třídí je, diagnostikují a nalézají další a další na které by se mělo odpovídat.

Psychoterapie, stejně jako všechny zdravotně psychosociální služby, na jednu stranu lidi léčí, na druhou stranu vynalézá, co by léčit mohla a vytváří tak lidem problémy, které do té doby neměli, protože je tak dosud nikdo nepojmenoval.

Byly doby, kdy nikdo neměl deprese, komplex méněcennosti a dneska je člověk bez depky a mindráku out. Dřív nebývalo nevědomí, identita, sexuální harašení, seberealizace. Odborníci lidem říkají čím by se mohli trápit a lidé to u sebe nalézají, no a pak s tím chtějí pomoci.

Dřív bývala trdomyslnost, hryzalo svědomí, umíralo se pro čest. Jsme stále vynalézavější jak popsát co bychom mohli „vopomáhat“. Stačí nahlédnout na weby terapeutů.

Pokládáme za užitečné všimnout si i odvrácené stránky naší práce. Ostatně na každých dveřích by mělo viset varování, co nejhoršího by se tomu, kdo vstoupí, mohlo stát!

